

raadets Formening ikke naturligt at opfatte Meddelelsen af en Advarsel som en Straf. Raadets Forslag gik derfor ud paa at give det Beføjelse til at meddele Advarsel i Tilfælde, hvor det ikke finder tilstrækkelig Anledning til at anvende Straf. I forannævnte Skrivelse indeholdtes Forslag om, at Retsplejelovens § 144 formuleres saaledes:

„I Henhold til den foregaaende Paragraf kan Sagførerraadet skride ind mod hvert enkelt Samfundsmedlem, saa vel af egen Drift som ifølge Begæring.“

Det samme gælder, naar en Sagfører udenfor sin Sagførervirksomhed i Forretningsforhold eller andre Forhold af økonomisk Art har udvist et Forhold, der er uværdigt for en Sagfører, jfr. endvidere Bestemmelsen i § 137, 1ste Stykke.

Sagførerraadet kan tildele de enkelte Medlemmer af Sagførersamfundet Irettesættelser, forbyde dem Udførelsen af enkelte Sager eller Forretninger, paa-lægge dem Bøde af ikke over 5 000 Kr., suspendere dem fra Sagførervirksomheden i en vis Tid, dog ikke længere end 3 Aar.

Beslutningen om Anvendelsen af disse Straffe bør indeholde en Bestemmelse om, hvorvidt denne ved Raadets Foranstaltning vil være at bekendtgøre i Statstidende, og i bekræftende Fald, tillige i hvilke nærmere angivne af de paa Stedet mest udbredte Blade.

Sagførerraadet kan i Tilfælde, hvor det ikke finder tilstrækkelig Anledning til at anvende Straf, give Advarsel.

Dog kan de nævnte Straffe ikke anvendes eller Advarsel gives, uden at den paagældende har haft tilstrækkelig Lejlighed til at erklære sig over de ham gjorte Bebrejdelser og fremkomme med sit Forsvar, mundtlig eller skriftlig.“

Som en Konsekvens heraf bør den i § 29 (F. 1926, § 34) foreslaaede Ændring til Lovens § 145 udgaa.

ad Lovens § 302.

Det fremgaa af Lovforslagets Motiver, jfr. Motiverne til Forslaget af 1925, Side 38, ad § 51, 1ste Stykke, at Retsplejeudvalget ikke har kunnet anbefale den ved Forslagets § 42 foreslaaede Ændring, som af Retsplejeudvalget formenes at ville komme i Strid med et af den borgerlige Retsplejes Grundprincipper. Sagførerraadet maa hævde den Opfattelse, at det er med Urette, at det er antaget, at den foreslaaede Ændring vil vise sig at virke praktisk og simplificerende, og Raadet har ikke i det, som er fremført til Begrundelse for Ændringen, kunnet finde noget, der vilde kunne gøre det forsvarligt at flytte Raadigheden over Processen fra Parterne over til Retten, hvorfor Raadet maa slutte sig til det Standpunkt, som Retsplejeudvalgets Flertal har indtaget overfor Ændringen.

ad Lovens § 332, jfr. Lov Nr. 300 af 30. Juni 1922 § 33. (F. 1926, § 51).

Ved Lovforslagets § 46 foreslaas at tilføje 2 nye Stykker til § 332 som 3die og 4de Stykke. I denne Forbindelse tillader Raadet sig at henvise til sin Skrivelse af 25. November 1925, af hvilken Afskrift her vedlægges. I denne Skrivelse har man villet fremhæve det ønskelige i, at den Part, hvem fri Proces meddeles, ikke i Henseende til Sagens Udførelse stilles ringere end den, som har Evne til selv at bekoste sin Retssags Udførelse. Den, som har faaet meddelt fri Proces, bør ikke udsættes for, at Sagens Udførelse i Strid med hans Interesser deles mellem to Sagførere, men det bør være Hovedregelen, at Sagens Gennemførelse til Domsforhandlingen for Landsret sker ved den samme Sagfører, som for vedkommende Underret har været beskikket til at udføre Forberedelsen. Raadet maa derfor mene, at der i det ved Ændringsforslagets § 46 foreslaaede nye 3die Stykke til Retsplejelovens § 332 foretages en saadan Ændring, at det ikke kommer til at bero paa en Beslutning af Landsrettens Præsident i hvert enkelt Tilfælde, om Parten skal undgaa, at Udførelsen af hans Sag deles mellem 2 Sagførere. Raadet tillader sig at henstille, at 3die Stykke redigeres f. Eks. saaledes:

„I Landsretssager, der forberedes ved Underret, gælder Beskikkelsen til at udføre Forberedelsen ogsaa Møde ved Domsforhandlingen for Landsretten, hvis den paagældende Sagfører er mødeberettiget for Landsret, selv om han ikke af Justitsministeriet er antaget til at udføre beneficerede Sager for Landsretten.“